

Η ΕΝ ΒΡΑΖΙΛΙΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Ἀληθῶς γεγονός ἀπρόοπτον ἀνήγγειλεν ἡμῖν ὁ τηλεγράφος τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα· ἡ Βασιλεία κατηργήθη ἐν Βραζιλίᾳ συναπεία ἐπιδράσεως ἐπαναστάσεως καὶ ἀνεκλήρυνθη ἡ Δημοκρατία. Ὁ ἐκθρονισθεὶς Αὐτοκράτωρ τῆς Βραζιλίας Δὸν Πέτρος II Ἀλκαντάρης ἐγεννήθη τὴν 2 Δεκεμβρίου 1825 καὶ ἐγένετο βασιλεὺς τὴν 7 Ἀπριλίου 1831 διαδεχθεὶς τὸν παραιτηθέντα πατέρα του. Ἡ βασιλεία του ἦτο εἰρηνικὴ μέχρι τοῦ 1870, ὅποτε ἤρξατο ὁ πόλεμος κατὰ τῆς Παραγουάης, ὅστις ἦτο μακροχρόνιος καὶ δυσσχερὴς καταλήξας εἰς τὴν ἥτταν τῆς τελευταίας.

Εὐνομεύθη τῷ 1843 τὴν πριγκιπέσσαν Τερέζαν-Μαρίαν-Χριστίναν τῶν Δύο Σικελιῶν θυγατέρα τοῦ Φραγκίσκου 4ου βασιλέως τῆς Σικελίας γεννηθεῖσαν τῷ 1827. Ἡ Αὐτοκράτειρα συνώδευσεν τὸν σύζυγόν της πάντοτε εἰς ὅλα τὰ ταξίδια ἐν τῇ Εὐρώπῃ καὶ εἶνε μεγάλης ἀξίας.

Ὁ ἐκπτωτός Αὐτοκράτωρ εἶχε δύο θυγατέρας, ὧν ἡ πρωτότοκος πριγκιπέσσα Ἰσαβέλλα, ἐγεννήθη τὴν 29 Ἰουλίου 1846. Εὐνομεύθη τῷ 1861 τὸν Λουδοβίκον Φίλιππον Κόμητα Δ' Ἐσπέρου τοῦ Δουκὸς De Nemours γεννηθέντα τῷ 1837. Κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τῆς Παραγουάης ὁ γαμβρός καὶ διάδοχος τοῦ Δὸν Πέτρου ἔλαβε λίαν ἐνεργὸν μέρος.

Ἀρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως, ἣτις ἐπέφερε τὴν ἐν Βραζιλίᾳ κατάργησιν τῆς Βασιλείας εἶνε ὁ στρατηγὸς Θεόδωρος Φενσέκας διακεκριμένος στρατιωτικός, ἄγων τὸ 63 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἀφοσιωμένος εἰς τὸ ἐπάγγελμα του συμμετέσχεν ὁλοκλήρου τοῦ πολέμου κατὰ τῆς Παραγουάης καὶ ἐπληρώθη ἐπικινδύνως. Ἐκτοτε ἡ δημοτικότης του ἦτο θαυμασία.

Ὡς λίαν ἐπιδέξιον βοηθὸν τοῦ κινήματος εἶχεν ὁ ἐπαναστάτης στρατηγὸς τὸν Βενιαμὴν Κονσταντὴν καθηγητὴν τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς καὶ ἐκ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων μαθηματικῶν, ὅστις τώρα εἶνε Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν.

Η ΜΗΝΥΣΙΣ

Ὁ κ. Γεώργιος Μίλησις, βουλευτὴς τοῦ νομοῦ Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας, χρηματίσας ὑπουργός, πρόξενος, δικηγόρος κτλ. κτλ. θεωρήσας ἑαυτὸν προσβεβλημένον ἐκ περικοπῶν τινῶν τοῦ ἡμετέρου φύλλου τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος, προέβη εἰς μῆνυσιν ἐπὶ ἐξυδρίσει κατὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ἀστέρος, δηλώσας μάλιστα μετ' αὐταπαρνήσεως, ὅτι τὴν χρηματικὴν ἀποζημίωσιν διαθέτει γενναιοδῶρως ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου τῆς Ἀναπλάσεως.

Ἐπειδὴ τὸ Ἀστυ πρώτην ταύτην φορὰν κατὰ τὸ πενταετὲς διάστημα τῆς υπάρξεώς του ἀξιοῦται τοιαύτης τιμῆς, καὶ μάλιστα ἐκ μέρους τοῦ κ. Μίλησι, ἀνδρὸς νομομαθοῦς καὶ πολιτευτοῦ διακεκριμένου, ἀγωνιζομένου σθεναρῶς τὸν καλὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς πατρίδος, ἀπέδωκεν εἰς τὸ γεγονός σημασίαν οὗ τὴν τυχούσαν. Διὸ ἔκρινε καλὸν νὰ συγκαλέσῃ εἰς ἑκτακτον συνεδρίασιν τὸν πεφνημισμένον Σύλλογον τῶν Εἰσαγγελέων, ὅπως γνωμοδοτήσῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς ἀναγομένου εἰς τὴν καθαρὰν αὐτοῦ δικαιοδοσίαν.

Τὸ ἱλαρώτατον σωματεῖον, οὗ τὴν εὐφυΐαν καὶ ὀξυδέρκειαν καὶ ὀρθοκρισίαν ἀνεγνώρισε καὶ ἐξύμνησεν ἄλλοτε δι' ἐμμέτρου προπόσεως ὁ κ. Κοσσανάκος, ἀποδεχθὲν προθύμως τὴν ἐντολὴν, συνῆλθε καὶ διασκεψθὲν ἐξέδωκε τὴν ἐπομένην ἀπόφασιν :

Ὁ Σύλλογος τῶν Εἰσαγγελέων, συνελθὼν εἰς ἑκτακτον συνεδρίασιν σήμερον τὴν δεκάτην πέμπτην Νοεμβρίου 1889, παρόντος τοῦ προέδρου αὐτοῦ, τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, τοῦ λιμεναρχοῦ, τοῦ νεκροσκόπου, τοῦ ἀρχιρραβίνου καὶ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ μελῶν, ὅπως γνωμοδοτήσῃ ἐπὶ τῆς γενομένης ἐπὶ ἐξυδρίσει μηνύσεως κατὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ἀστέρος παρὰ τοῦ κ. Γεωργίου Μίλησι, βουλευτοῦ κλπ.

Μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ νενομισμένου ἀγίασμοῦ καὶ τῶν γυμναστικῶν ἀσκήσεων, ψαλέντος καὶ τοῦ ἰδιαιτέρου ὕμνου τοῦ Συλλόγου «Ἥλιος λαμπρὸς κτλ.», ἐπληφθεὶς τοῦ ζητήματος καὶ

ἔκπεθεῖς ὅτι

Ἡ μῆλυσις τοῦ κ. Μήνουσι — ἡ καὶ τάνάπαλιν — στηρίζεται κυρίως ἐπὶ μιᾷ τῶν Ἀττικῶν ἡμερῶν, ἐνθα ἀναφέρεται τὸ ὄνομα του καὶ ἐπὶ ἄρθρου ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ὑλῃ διὰ Κωμφιδίαν», ἐνθα τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου βουλευτοῦ δὲν ἀναγράφεται διόλου.

Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον :

Ἐπειδὴ καὶ κατ' ἀρχὴν τὸ «Ἀστυ», συντάσσον καὶ δημοσιεῖον τὰς Ἀττικὰς ἡμέρας του, δὲν εἶνε βεβαίως ὑποχρεωμένον νὰ λέγῃ δι' ἐκάστης αὐτῶν πρὸς τὸν κ. Μίλησιν : Καλὴ σας Ἀττικὴ ἡμέρα !

Ἐπειδὴ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐν λόγῳ Ἀττικῆς ἡμέρας, ὅτι δῆθεν ὁ κ. Μίλησις προέτεινεν εἰς τὸν πρωθυπουργὸν νὰ ἐλαττωθῶσιν οἱ μισθοὶ τῶν ὑπαλλήλων κατὰ 20 0/0 καὶ ὅτι, μὴ στέργοντος τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ εἰς τοῦτο, μετέστη εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν, εἶνε τοιοῦτο, ὥστε, ἂν μὲν εἶνε ἀληθές, εἶνε ἀξιέπαινος ὁ κ. Μίλησις διὰ τὴν αὐστηράν του πρόνοιαν ὑπὲρ τοῦ δημοσίου πλούτου, ἂν δὲ εἶνε ἀνυπόστατον, τόσον τὸ χειρότερον δι' αὐτόν.

Ὡς πρὸς τὸ δεύτερον :

Ἐπειδὴ ἐν τῷ ἄρθρῳ τῷ ἐπιγραφομένῳ : «Ὑλῃ διὰ Κωμφιδίαν», ἐνθα ὑπὸ τὸν τύπον μικρᾶς κωμφιδίας παρίσταται βουλευτὴς τις, ὅστις μεθίσταται εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν καὶ κατακεραυνοβολεῖ τὴν κυβέρνησιν ἐπὶ διασπαθίσει τοῦ δημοσίου πλούτου, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ συρμοῦ, διότι ἡ κυβέρνησις ἀρνεῖται ν' ἀγοράσῃ ἐπὶ ὑπερόγκῳ τιμῇ τὰ οἰκόπεδά του, δὲν ἀναφέρεται ὄνομα, ὡς ἐκ τούτου δέ, *sum cuique*, κατὰ τὸν νομοθέτην, ἀπορίας ἀξιον εἶνε πῶς ὁ κ. Μίλησις ἰσχυρίζεται, ὅτι ὑπονοεῖται αὐτός.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς Νεαράς — αἵτινες ἐξακολουθοῦσι νὰ θεωρῶνται νεαραὶ μετὰ τόσους αἰῶνας — τὸ *non nominatur* ἀντίκειται εἰς τὸ *animus injuriandi*.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ διεθνή νόμιμα, κατὰ τὸ Πηδάλιον καὶ κατὰ τὴν Μέθοδον τοῦ Ὀλλενδόρφου, πρὸ πάντων δὲ κατὰ τὸ Ἀστικὸν Δίκαιον, οὐδεὶς δικαιούται νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι εὐρίσκεται ἐκεῖ ὅπου δὲν εὐρίσκεται τὸ ὄνομα του, τοσοῦτον μᾶλλον ὅσῳ γίνεται λόγος περὶ οἰκοπέδων, ὃ δὲ κ. Μίλησις ἐδήλωσεν, ὅτι δὲν ἔχει οἰκόπεδα.

Ἐπειδὴ, ἄλλως τε, ἐν τῷ καταμνηνομένῳ ἄρθρῳ ὠρισμένως δηλοῦται, ὅτι ἡ σκηνὴ ὑπόκειται εἰς τὴν χώραν τῶν Λιλιπουτίων, ὃ δὲ κ. Μίλησις, ὅστις εἶνε μέγας ρήτωρ καὶ μέγας πολιτευτὴς δὲν δύναται νὰ θεωρῇ ἑαυτὸν Λιλιπούτιον.

Ὡς πρὸς τὸ σύνολον :

Ἐπειδὴ ἐπὶ τέλους αἱ φάσεις τοῦ πολιτικοῦ βίου τοῦ κ. Μίλησι δὲν δύνανται νὰ ἐνδιαφέρωσι τόσον πολὺ τὴν ἀνθρωπότητα, ὥστε νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι τὸ «Ἀστυ» ἀποκλειστικῶς περὶ αὐτῶν καὶ μόνον θὰ καταναλίσκει τὸν χρόνον καὶ τὸν χρόνον του καθὼς καὶ τὴν ὑπομονὴν τῶν ἀναγνώστων του.

Ἐπειδὴ ἀριδῆλως προκύπτει ἐκ τούτου ὅτι τὸ «Ἀστυ» δὲν εἶχε σκοπὸν διὰ τὸ ἐπικινδύνον ἄλμα τοῦ κ. Μίλησι νὰ σταυρώτῃ αὐτὸν ἐν Κραν(ιδ)ίου τόπῳ.

Διὰ ταῦτα καὶ δι' ὅσα ὁ κ. Μίλησις ἰδιαιτέρως γινώσκει

Αποφαινεται

Κηρύσσει, ότι ο κ. Μίλησις, καταγγέλων επί εξυβρίσει τὸν Διευθυντὴν τοῦ «Ἄστυ» ἠπατήθη.

Γνωμοδοτεῖ, ὅτι δύναται ἀνταγωνικῶς νὰ καταμηνυθῇ ἔνεκα τούτου ὁ κ. Μίλησις ἐπὶ ἀπάτη.

Ἐπιδιχαζει εἰς τὸν Σύλλογον τῆς Ἀναπλάσεως πεντήκοντα ἀναπλάσματα καὶ ἐν περιπτώσει ὑποτροπῆς τοῦ κ. Μίλησι πεντήκοντα καταπλάσματα.

Ἐγένετο καὶ ἐδημοσιεύθη τὴν 19 Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1889^{ου} ἀπὸ τῆς θείας οἰκονομίας καὶ ἡμέραν 14 ἀπὸ τὴν μετὰστασιν τοῦ κ. Μίλησι.

ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

Γνωρίζετε ὅλοι τὰ «Ταξείδια τοῦ Γκιούλιβερ» τοῦ ἐκκεντρικοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέως Swift, γνωρίζετε καὶ τὴν κωμωδίαν, ἣν ἐδημοσίευσεν εἰς τὰς στήλας αὐτάς· καὶ εἰς ταύτην, ὅπως καὶ εἰς ἐκεῖνα, οἱ ἥρωες εἶνε μικροσκοπικοὶ φέροντες τὸ ὄνομα Λιλιπούτ καὶ ἔχοντες ὕψος οὐχὶ μεγαλειότερον τῶν πέντε δακτύλων. Ὁ κ. Μίλησις, ἀγνοοῦμεν ἔνεκα τίνων λόγων, ζητεῖ νὰ συσταλῇ εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον καὶ λέγει εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ τὸν εἰσαγγελέα :

«Κύριοι, εἶμαι Λιλιπούτ», δηλ. ἄνθρωπος ἐλάχιστος, ἀδιόρατος, ἀδιάκριτος. Ἡμεῖς δὲν τὸ πιστεύομεν, διότι ἐφανταζόμεθα τὸν κ. Μίλησιν ὀλίγον μεγαλειότερον.

Τί ἐγράψαμεν ;

Εἰς τὴν χώραν αὐτὴν τῶν φανταστικῶν ἡρώων τοῦ τερατολόγου Ἀγγλοῦ συγγραφέως εἰς βουλευτὴς Λιλιπούτ παρουσιάζεται πρὸς τὸν πρωθυπουργὸν Λιλιπούτ καὶ ζητεῖ νὰ πωλήσῃ, ἐπὶ βλάβῃ τοῦ δημοσίου, ἀσήμαντὰ τινὰ οἰκόπεδα, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν τὸ κατορθώνει, κηρύσσεται κατὰ τοῦ Ὑπουργείου. Ὁ κ. Μίλησις ἐπιδίδει μῆνυσιν δι' αὐτὸ ἐναντίον ἡμῶν, ἀλλὰ δὲν σὰς φαίνεται ἐπίσης διὰ τῆς πράξεως ταύτης, ὅτι λέγει :

«Κύριοι, εἶμαι ἐγὼ μάλιστα ὁ βουλευτὴς, ὅστις ἤθελε νὰ κάμω αὐτὴν τὴν πρᾶξιν», ἀφοῦ ἡμεῖς δὲν τὸν ὠνομάσαμεν ποσῶς καὶ ἀφοῦ τρεῖς ἄλλοι βουλευταὶ ἐκηρύχθησαν κατὰ τοῦ Ὑπουργείου ; Καὶ πάλιν ὁ κ. Μίλησις προσπαθεῖ νὰ συσταλῇ εἰς βαθμὸν Λιλιπούτ, ἀλλ' ἡμεῖς βλέπομεν, ὅτι δὲν συστήλλεται καθόλου.

Ὅπως δὴποτε ἡ δίκη προμηνύεται ἀξία μεγάλης τοῦ κοινοῦ προσοχῆς. Ἐχομεν ἀπὸ τοῦδε ἐτοιμοὺς σχεδιαστάς, στενογράφοις καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀντάξιον πρὸς τὴν σοβαρότητα τῆς ὑποθέσεως καὶ τοῦ ἐγκαλοῦντος. Πρὸς πληρεστάτην ὁμῶς ἐπιτυχίαν τῆς παραστάσεως καλὸν θὰ ἦτο καὶ ὁ εὐεργέτης κ. Συγγρὸς νὰ ἐξεχώρῃ τὸ Νέον Θέατρον διὰ νὰ ἐκτυλιχθῇ μεγαλοπρεπεστέρᾳ ἡ κωμωδία. Ἐὰν γίνῃ τοῦτο, θὰ ἐκδοθῶσιν ἐγκρίτως προγράμματα, ἅτινα θ' ἀναγράφωσι μεγάλοις γράμμασιν : «Αὐριον ἡ πολὺκροτος δίκη ...» Ἐκ τῶν εἰσπράξεων τούτων ἐλπίζε-

ται, ὅτι θὰ λάβῃ καὶ ὁ «Σύλλογος τῆς Ἀναπλάσεως» τὴν ζητουμένην ἀποζημίωσιν.

Εἶνε περίεργος ὁ κόσμος, ἀναμένων τὴν ἡμέραν τῆς δίκης. διὰ ν' ἀκούσῃ πόσον θὰ ζητήσῃ ὁ κ. βουλευτὴς, χάριν τῆς ὑβρισθείσης τιμῆς του, ἡμεῖς ὁμῶς δι' ὅλα αὐτὰ δὲν δίδομεν πεντάγραν.

Μᾶς εἶπον ἐμπιστευτικῶς, ὅτι ὁ κ. Μίλησις ἐν ἀρχῇ δὲν ἤθελε νὰ φέρῃ εἰς τὸ μέσον πολιτικὴν ἀγωγὴν, ἀλλὰ τὸ ἔκαμε, φοβηθεὶς μὴ τῷ ἀρνηθῶμεν τοιαύτην ιδιότητα καὶ τὸν ἀποκαλέσωμεν ... πολιτικὸν ἀνάγωγον.

Κατόπιν τῆς πολυκρότου μηνύσεώς του ὁ βουλευτὴς Ἀργολίδο-Κορινθίας κ. Γ. Μίλησις εὐκτέον εἶνε νὰ ἀποκαλῆται καὶ νὰ ὑπογράφηται εἰς τὸ ἐξῆς : Μὴ Μιλήσης.

Ὅλοι ἐθαύμασαν τὴν γενναιοδωρίαν τοῦ ἀνδρός. διαθέσαντος ὁλόκληρον τὸ ἐκ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς κέρδος ὑπὲρ φιλάνθρωπικῶν σκοπῶν, ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθησαν οἱ ἀνόητοι, ὅτι οἱ ὑποστηρικταὶ αὐτοῦ τὸν παρέστησαν ἐντελῶς πένητα, διὰ νὰ λάβῃ καὶ αὐτὸς ἀνάλογον μερίδα. Ὑπάρχουν ἐν τούτοις καὶ ἄλλοι, αἵτινες πιστεύουσιν, ὅτι ὁ κ. Μίλησις ἐπίτηδες διαδίδει τὰ περὶ τῆς πτωχίας αὐτοῦ, ἵνα ὠφεληθῇ ἐκ τοῦ «εὐεργετήματος τῆς πενίας» καὶ μὴ πληρώσῃ δικαστικὰ ἐξοδα.

Δύο πράγματα θὰ μείνουν ἐσαεὶ περιβόητα διὰ τ' ἀποτελέσματά των, ἡ μῆνις τοῦ Ἀχιλλέως καὶ ἡ μῆνυσις τοῦ κ. Μίλησι. Εἰς ἀμφοτέρω ὑπῆρξε κοινὴ περίπου ἀφορμὴ, ἡ ὀργὴ ἐπὶ τῇ Βρισηίδι.

Ἡρωτήθη εἰς δικηγόρος, διατί ὁ κ. βουλευτὴς Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας δὲν ἐμήνυσε τὸ «Ἄστυ» ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἀλλ' ἐπὶ ἐξυβρίσει καὶ ἔδωκε τὴν ἐπομένην ἀπάντησιν, ἣν καὶ δημοσιεύομεν :

«Διότι ἐπὶ τῆς ἐξυβρίσεως καὶ ἐὰν ἀποδειχθῇ ἡ ἀλήθεια τῶν γραφέντων τιμωρεῖται ὁ γράψας, ἐνῶ ἐπὶ συκοφαντίας ἡ ἀπόδειξις τῶν γραφέντων ὡς ἀληθῶν ἀθωώνει τὸν μνηυόμενον».

Ὅπερ σημαίνει, ὅτι ὁ κ. Μίλησις ἐφοβήθη μὴ ἐπὶ δικαστηρίου δειχθῇ ἡ ἀλήθεια τῶν γραφέντων.

Ἄλλ' ἄς μὴ ἡσυχάζῃ ὁ πονηρὸς δικηγόρος διὰ τὸ νομικὸν τέχνησμά του· θ' ἀνοιγῶσι βίβλοι γενέσεως καὶ θὰ ἴδῃ ὁ κόσμος ὡς ἐν πανοράματι μίαν μεγάλην λίμνην, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὁ κ. Μίλησις θὰ πνίγεται καθὼς ἡ Κυρὰ - Φροσύνη. Τί πταίομεν ἡμεῖς ἐὰν αὐτὸς ἤθελε νὰ γίνῃ... ἀλιεὺς μαργαριτῶν.

Λοιπὸν au revoir.

Ἀξενόμα